

NHỚ VỀ

THÁNG 10 LỊCH SỬ

Thùy Dung

Ngày 10/10 năm mươi một năm về trước sẽ không bao giờ phai trong nỗi nhớ những người con Hà Nội. Quân và dân của hào hoa Thăng Long đã sống, chiến đấu và hiến dâng cho đến hơi thở cuối cùng để gìn giữ mảnh đất ngàn năm văn vật. Dấu ấn chói lòa về cuộc chiến đấu 12 ngày đêm không ngủ đã đi vào lịch sử nước ta như một bài ca hùng tráng về sự anh dũng quả cảm và niềm tự hào dân tộc.

Đó là một buổi sáng tháng mười, thành phố bừng lên, hồi sinh trở lại. Năm cửa ô giang rộng vòng tay chào đón những người con của Trung đoàn thủ đô anh hùng, chào đón một mùa thu chiến thắng. Những giọt nước mắt, những môi cười hân hoan vỡ òa và kéo dài bất tận. Hà Nội xôn xao, rực rỡ và náo nức cờ hoa, rộn rã tiếng ca. Qua rồi đêm đen, mây mù u ám, chỉ còn trời xanh, nắng tươi và gió lộng.

Mùa thu này, vẫn là mùa của nắng vàng và gió heo may, mùa của hoa cúc và trĩu nặng bưởi bồng, mùa của những nhớ thương, hoài niệm, mùa của gặp mặt, mùa của những khát vọng và giấc mơ tự do đã thành hiện thực. Vẫn là thu tháng

mười, vẫn là nắng gió, vẫn là hoa cúc vàng, nhưng mùa thu năm ấy là mùa thu cách mạng, mùa thu lịch sử, mùa của chiến thắng lẫy lừng, vang dội non sông.

Hà Nội đẹp lạ thường trong không khí thu. Lang thang trong phố mỗi sớm sương mai, mỗi chiều nhạt nắng, ngắm những mặt người, những nụ cười, yêu sao những lối đi quen vàng ươm lá sấu rụng. Liêu xiêu quán nhỏ, man mác Tây Hồ... gọi lại cho người con Hà Nội nỗi nhớ rung rung, tựa như đang được sống trên mảnh đất này từ những ngày thu chiến thắng.

Chúng ta đang sống trong hòa bình, sống giữa lòng phố phường Hà Nội có những mặt người gần gũi, thân quen, bước những bước thênh thang trên con đường tự do, hạnh phúc. Chúng ta đang được phấn đấu, phát huy sáng tạo để làm việc và cống hiến, được hưởng những niềm vui giản dị mà ngày nào đó còn là mơ ước cháy bỏng của bao người.

Với những công trình hiện đại, đầy màu sắc, Hà Nội vẫn giữ nguyên vóc dáng và vẻ đẹp thanh lịch ngàn năm của mình. Hà Nội ngày nay là thủ đô hòa bình, trái tim của Việt Nam muôn đời vẫn đập những nhịp đập sôi nổi, ngập tràn niềm tin và chứa chan hy vọng. Hà Nội vẫn vẹn tròn, xinh tươi trong nắng thu nồng nàn, ấm áp - một mùa thu của tự do, độc lập, một mùa thu chỉ có khát vọng tình yêu và dựng xây cuộc sống!

Tránh cái lạnh của Hà Nội chúng tôi đã đến Thủ Đức vào tháng nóng nhất trong năm. Tháng Hai của Sài Gòn thực sự nóng bức. Cả thành phố đầy bụi bặm, tấp nập, ồn ào làm cho chúng tôi mới “ngộ” làm sao chứ: nào là áo len, giày thể thao, quần jeans... và khổ hơn cả là trong những cái vali nặng trĩu kia của chúng tôi cũng đang chứa đầy mùa đông Hà Nội.

Nhà nghỉ Du lịch Công đoàn là nơi tạm trú dành cho tất cả học viên lớp IE (lớp học tiếng Anh tập trung do quỹ Ford tài trợ). Chúng tôi là những học viên năm thứ 8 của lớp học này. Học viên gồm 30 người, tất cả đều là cán bộ thuộc các cơ quan hoạt động chủ yếu về lĩnh vực văn hóa, xã hội; các cơ quan có cán bộ trực tiếp tham gia các dự án do quỹ Ford tài trợ (www.ford.found.org).

Sau hai ngày đón tiếp học viên mới, ngày thứ ba chúng tôi bắt đầu vào khóa học. Buổi lễ khai giảng cũng là ngày đầu các học viên gặp nhau và gặp gỡ các thầy cô giáo. Buổi học đầu tiên của chúng tôi là một bài thi toelf kéo dài 2 tiếng. Những háo hức ban đầu của tất cả mọi người khi nghĩ đến những kế hoạch mới đều tan biến sau buổi khai giảng và bài thi đầu tiên. Chương trình học thực sự căng thẳng đang chờ chúng tôi với những bài thi làm mọi người mất ăn mất ngủ.

Trung bình một ngày chúng tôi có 7 tiết học, 4 tiết buổi sáng và 3 tiết buổi chiều. Buổi sáng được

dành cho các môn: nghe, nói, đọc, viết của kỹ năng tiếng Anh giao tiếp (rèn luyện các kỹ năng ngôn ngữ tiếng Anh), buổi chiều cũng là các kỹ năng trên nhưng là những kỹ năng để tham gia thi Toelf (bài thi tiếng Anh cho người nước ngoài thi vào các trường đại học của Mỹ). Các tiết học buổi sáng thì hấp dẫn với chúng tôi hơn, đặc biệt với các môn đọc, nói, chúng tôi đều có các giáo viên người nước ngoài hướng dẫn. Qua đó việc luyện phát âm và giao tiếp có tiến bộ nhanh hơn. Một tuần rưỡi chúng tôi lại có một bài kiểm tra kỹ năng (achievement test) hoặc bài toelf (toelf test). Tuy nhiên tôi cũng có cảm nhận, đây là một chương trình học mà trong đó có không ít những mục đích chính trị, kinh tế khi mà các học viên luôn chịu áp lực và đặc biệt rèn luyện và đào tạo học viên để đáp ứng các kì thi du học ở Mỹ.

Chúng tôi luôn bị cuốn theo chương trình học và những khoảng thời gian dự định cá nhân thì phải co cụm lại. “Tranh thủ thời gian” là phương châm để mỗi người tự học tập, giao tiếp, trao đổi và khám phá “miền đất mới”.

Kỳ học xa nhà này đã cho chúng tôi những bài học

Đi học

Hoàng Thu Trang

kinh nghiệm về những khó khăn khi đi xa, nhất là sau này ai nấy có ý định đi du học. Đầu tiên là vấn đề ăn uống, rồi đến các đồ dùng sinh hoạt, học tập, rồi đến việc đi lại. Đơn cử, hàng ngày đi học, chúng tôi đều có xe đưa đi đón về tất cả là 4 lượt. Nhưng nếu có chị bị say xe, phải mất cả một tháng trời người lắc lư mệt mỏi để quen xe. Muốn đi chợ cũng phải làm quen với xe đồ, xe

bus vì khu nhà nghỉ nằm trên mặt đường xa lộ, xa trung tâm và rất ít dịch vụ tốt.

Kết thúc khóa học, có lẽ ai trong chúng tôi cũng bất ngờ về khoảng thời gian đã trôi qua. Thấm thoát, chúng tôi đã trải qua cả hai mùa mưa nắng Sài Gòn. Dù thời tiết trong đó ổn định, không quá khắc nghiệt, nhưng chúng tôi vẫn thực sự nhớ và cảm thấy mảnh đất 4 mùa của chúng ta thật gần gũi và đẹp hơn. Hôm chia tay, các thầy cô đều căn dặn chúng tôi hãy tiếp tục bổ sung thêm kiến thức của mình. Còn với chúng tôi, dù đã có nhiều “vết vạ” của việc học xa nhà, nhưng kì học này đã thật là lý thú và bổ ích.

Thì giờ người ta dùng để bàn chuyện phiếm, đủ để đọc được một tác phẩm mỗi ngày (Fragnet)

Việc nhận thức được phẩm giá của mình làm người ta thông minh,

khiêm tốn và kiên cường hơn. (P. Sextofin)

TÂM SỰ VỀ NGHỀ

Lê Thị Mai

Không ít thì nhiều, trong mỗi chúng ta, ai cũng có ít nhất một ước mơ, một nghề mà mình yêu thích. Tôi cũng vậy, tôi cũng không biết là mình mê những trang sách với những câu chuyện, những vần thơ, những trang lịch sử, những khám phá khoa học... từ khi nào? Có lẽ là từ những ngày đầu theo mẹ đến Thư viện. Thế giới trong thư viện đã lôi cuốn, thu hút và đem đến cho tôi bao điều kì lạ để hình thành trong tôi một tình yêu với nghề thư viện.

Có nhiều người khi nghe nói đến thư viện, thì họ cho rằng đó chỉ là nơi đơn thuần cho mượn và đọc sách, báo, nhiều người còn hiểu nhầm là nơi bán sách báo và công việc của những người thư viện thì rất nhàn nhã... Đúng là họ chưa hiểu nghề của chúng tôi, hay họ không có lòng đam mê như chúng tôi, hoặc chằng họ chưa bao giờ đặt chân đến thư viện. Tôi tin là nếu khi họ đã bước chân vào rồi thì họ sẽ mê, thích và chắc chắn là sẽ có cái nhìn khác về chúng tôi những con người làm nghề thư viện và bản chất của nghề thư viện là thế nào. Còn đối với những bạn đọc thường xuyên đến thư viện thì họ lại cảm thấy đây như ngôi nhà, ngôi trường học thứ 2 của họ, là nơi giúp họ tìm tòi khám phá thế giới, kho tàng tri thức của nhân loại vì thế họ cảm thấy yêu mến chúng, gắn bó chúng. Điều đó cũng làm cho chúng tôi, những người làm thư viện ngày càng có thêm động lực để làm tốt hơn công việc của mình.

Nhưng các bạn đừng tưởng, tất cả những sách mới về chỉ việc xếp lên trên giá sách là xong. Để đến tay các bạn, chúng phải qua xử lí của một số phòng như phòng Lưu trữ, Phòng Phân loại Biên mục và cuối cùng mới lên đến Phòng đọc và rồi đến tay các bạn. Sách sẽ được sắp xếp có thứ tự, theo từng môn loại riêng, không bị lẫn lộn giúp cho bạn đọc tìm tài liệu một cách thuận tiện nhanh chóng theo từng lĩnh vực như văn học, nghệ thuật, khoa học tự nhiên, pháp luật,...

Mỗi phòng trong thư viện chúng tôi đều có một chức năng, nhiệm vụ riêng, nói ra thì thật dài, nên tôi chỉ muốn giới thiệu đôi nét về công việc của Phòng Phân loại - Biên mục chúng tôi, một phòng tuy không tiếp xúc trực tiếp với bạn đọc nhưng công việc lại luôn gắn bó với bạn đọc, giúp các bạn tra được những thông tin và tìm tài liệu một cách nhanh nhất, chính xác nhất. Tất cả các tài liệu đều phải qua phòng chúng tôi để xử lí đó là: Tóm tắt ngắn gọn súc tích nội dung cuốn sách, mà nói như nghề y là mổ xẻ chúng, sau đó định ra những từ khoá mang tính khái quát thông dụng có ý nghĩa nhất, nhập vào CSDL của máy tính

để bạn đọc có thể tra tìm. Và rồi để có những giá sách đượ sắp xếp một cách khoa học chúng tôi đã phải phân loại chúng vào từng lĩnh vực cụ thể, thống nhất, khoa học. Nếu không biết, tôi nói các bạn lại cười, đừng tư ởng chỉ ngày xưa đi học lớp 1, chúng tôi mới làm quen với các chữ cái A, B, C, D... cho đến bây giờ chúng tôi vẫn luôn luôn phải dùng nó và rồi trở thành cảm nang của chúng tôi đấy. Bởi vì, phải nhờ vào bảng phân loại BBK dựa trên nguyên tắc Mác xít - Lênin nít về phân loại khoa học và phân loại các hiện tượng của thế giới khách quan, đặc biệt là hiện tượng của đời sống xã hội. Bảng phân được chia thành các môn loại, các phân mục theo các nguyên tắc logic phổ biến: từ chung đến riêng, từ cao đến thấp, từ đơn giản đến phức tạp và được thể hiện bằng 28 chữ cái sắp xếp từ A - Z thì chúng tôi mới đem đến cho bạn đọc sự sắp xếp thứ tự, theo từng môn loại, lĩnh vực riêng ví dụ như:

A Chủ Nghĩa Mác -Lênin

B Các khoa học tự nhiên nói chung

C Các khoa học toán lý

.....

Chính nhờ thế, khi lên đến Phòng đọc, các bạn mới có những Phòng đọc riêng cho từng lĩnh vực như Phòng đọc Tự chọn về khoa học xã hội, về khoa học tự nhiên,... Bên cạnh đó, các bạn sẽ tha hồ tìm tòi khám phá kho tàng tài liệu với lời hướng dẫn tận tình của các cô, chú, anh, chị thủ thư, những con người được làm việc trực tiếp với các bạn, ước mong được đáp ứng những cuốn sách tới tay các bạn đọc với những nụ cười trên môi, đó chính là hạnh phúc của họ. Họ có nhiều những vui buồn bên bạn đọc, còn chúng tôi tuy không đ ược trực tiếp tiếp xúc với các bạn, nhưng chúng tôi đã gián tiếp giúp các bạn tìm tòi những tài liệu một cách nhanh nhất, hiệu quả và ít mất thời gian nhất. Với công việc âm thầm đằng sau những thủ thư ấy, chúng tôi lại miệt mài, im ắng làm việc và nhiều khi chúng tôi đưa cả cái nghiệp đẩy vào trò chơi như đoán nhanh một cuốn sách xem vào môn loại nào đúng nhất, vào từ khóa nào chuẩn nhất hay tranh luận bàn tán những cuốn sách khó. Nhiều khi chúng tôi cũng không thể ngờ được rằng nhìn kho sách đồ sộ như thế, vậy mà tất cả chúng đã lần lượt qua tay chúng tôi.

Có lẽ đây là lần đầu tiên tôi kể với các bạn về những tâm sự và nỗi niềm trong nghề của tôi. Mong các bạn, nếu là người cùng nghề thì sẽ yêu nghề hơn, còn nếu như các bạn là bạn đọc và những người khác thì sẽ hiểu thêm chút ít về nghề của chúng tôi.

Con người ta không sống ở nơi người ta sống, mà sống ở nơi người ta yêu.

(Thành ngữ cổ Hy Lạp)

TIN TỨC - TIN TỨC - TIN TỨC - TIN TỨC - TIN TỨC - TIN TỨC

Hướng dẫn kỹ thuật Bảo quản tài liệu

Ngày 19/9/2005 TVQGVN đã khai mạc lớp tập huấn về "**Hướng dẫn kỹ thuật Bảo quản tài liệu**" do quỹ Ford tài trợ. Khóa học diễn ra đến hết ngày 23/9 năm 2005. Tham gia khóa học là các học viên đến từ các thư viện tỉnh, các trung tâm thông tin - thư viện, các viện nghiên cứu, các trường đại học các tỉnh phía Bắc, các học viên sẽ được tập huấn về các chủ đề như: Bảo quản, phương pháp lập kế hoạch, tổ chức kho, chuyển dạng tài liệu với mục tiêu bảo quản, quy trình tu bổ và phục chế tài liệu, quy trình đóng sách...

Liên hoan thiếu nhi tuyên truyền giới thiệu sách tại Đà Nẵng

Ngày 19/08/2005, Liên hoan thiếu nhi tuyên truyền giới thiệu sách lần thứ 2 do Bộ Văn hóa Thông tin tổ chức đã được khai mạc tại thành phố Đà Nẵng.

Tham gia liên hoan lần này có 17 đội tuyển thiếu nhi đến từ 3 thành phố: Hà Nội, Đà Nẵng, thành phố Hồ Chí Minh và Liên hiệp thư viện các khu vực trong cả nước.

(Theo Mạng Thông tin Thư viện Việt Nam)

Elsevier triển lãm sách khoa học - kỹ thuật tại Hà Nội

Một cuộc triển lãm với hơn 700 cuốn sách khoa học - kỹ thuật đã được Trung tâm Thông tin Khoa học và Công nghệ Quốc gia phối hợp với Nhà xuất bản Elsevier khai mạc ngày 29/9/2005 tại 24 Lý Thường Kiệt, Hà Nội. Triển lãm kết thúc ngày 2/10/2005. Triển lãm tập trung chủ yếu vào lĩnh vực y học, là món quà mà tập đoàn này tặng cho Trung tâm KH&CN Quốc gia.

THĂNG LONG TRẦN

Lê Minh Tuyết

1. Đền Voi Phục (Trần Tây): Thờ Linh Lang đại vương. Lễ hội hàng năm vào ngày 9 - 12/2 âm lịch. Tương truyền được dựng vào năm Chương Thánh Gia Khánh 7 (1065) đời vua Lý Thánh Tông.

Đền nằm trong khuôn viên công viên Thủ Lệ, thuộc phường Ngọc Khánh, quận Ba Đình, thành phố Hà Nội.

Tên gọi của đền không chỉ biểu thị một ý nghĩa cụ thể về 2 con voi quỳ phục trước cửa ngoài khi du khách bước vào đường chính đạo tới đền, nó còn mang một ý nghĩa linh thiêng, gắn bó với sự tích anh hùng buổi đầu dựng nước. Đền có dạng chữ Công, tiền tế 5 gian, kết cấu vì chồng rường, mái lợp ngói mũi hài cổ, trung đờng một gian chạy dọc vào phía trong nối với hậu cung, tại toà này được đặt ngai lớn chạm khắc hình rồng, hoa lá tỉ mỉ, các nét chạm mạng nghệ thuật thế kỷ 19. Dưới ngai thờ thần là tượng 2 tuý tướng quỳ châu.

Đền được dựng trên một khu gò cao thuộc vùng đất của trại Thủ Lệ, là một trong 13 làng trại ("Thập tam trại") ở phía Tây kinh thành Thăng Long từ thời Lý Trần.

2. Đền Quán Thánh (Trần Bắc)

Đền Quán Thánh còn có tên gọi là Trần Vũ, nơi thờ vị thần trấn phía Bắc hoặc còn gọi là: "Chân Vu quán" thờ vị thánh tên là Chân Vu, người có công cứu dân độ thế. Đền được xây dựng từ thời Lý Công Uẩn.

3. Đền Bạch Mã (Trần Đông):

Hiện nay ở số nhà 76 Hàng Buồm, đền thờ thần Long Đỗ, hiệu Quảng Lợi Bạch Mã Đại Vương. Tương truyền đền Bạch Mã được xây dựng từ thế kỷ thứ IX và được trùng tu nhiều lần. Trong đền còn bức hoành phi: "Đông trấn chính từ" (đền chính trấn giữ phía đông)

Tổng diện tích: 500m², kiến trúc theo kiểu ghép 4 tòa nhà khác nhau lại trong một khuôn tường rộng theo mặt phố và sâu. Đền quay về phía đông nam, trong đền còn giữ được 15 tấm bia chép sự tích đền và thần, nghi lễ cúng bái và các lần trùng tu...

4. Đền Cao Sơn đại vương (Tức đình (hoặc đền) Kim Liên ngày nay):

Trần Nam kinh thành Thăng Long, nay thuộc phường Phương Liên, Đống Đa. Tại đình còn lưu giữ 39 đạo sắc phong cho thần Cao Sơn Đại Vương, trong đó có 26 sắc thời Lê Trung Hưng, 13 thời Nguyễn Sơ...

Truyền thuyết về Cao Sơn Đại Vương rất phong phú: ban đầu là con Lạc Long Quân và Âu Cơ, đến thời Lê: được lịch sử hoá, có tên họ là: Nguyễn Hiền (Tam Nông - Vinh Phú)...

“Cháu làm việc ở đâu?”

Dạ. Thư Viện Quốc Gia ạ.

Vậy hả. Thế thì nhàn nhỉ. Chỉ việc ngồi cho người ta mượn sách”

Vâng! Tôi đã nghe rất nhiều câu hỏi này kể từ khi tôi làm ở Thư Viện Quốc Gia đến nay. Quả thật hiếm ai có thể nghĩ rằng công việc thư viện của chúng tôi lại có nhiều khâu và cũng đòi hỏi cao về trình độ nghiệp vụ đến vậy.

Này nhé có đầu vào của sách này, ở đây phòng lưu chiếu sẽ nhận và chịu trách nhiệm phân mô tả. Sau đó chuyển đến phòng tôi – Phòng Phân loại Biên mục (cái tên mà thoạt nghe sao thấy là lạ.??? Ngày xưa khi tôi mới đi làm, phải mất một tuần đầu cứ sáng đến là ngủa cổ lên lăm nhảm đọc tên phòng cho nhớ phòng trừ nếu nhớ có ai hỏi làm ở bộ phận nào thì con nhớ mà trả lời. Dân ngoại đạo mà, nên khái niệm thư viện trong tôi lúc đó còn mơ hồ lắm.

ở đây chúng tôi sử lý phân nội dung của sách, phân loại và định từ khoá. Tôi là một trong số ba bạn trong nhóm xử lý sách ngoại văn, cụ thể là sách tiếng Anh.

Thoạt đầu chúng tôi phải đọc lướt bao quát nội dung quyển sách để cập tới vấn đề gì: Văn hoá, kinh tế, xã hội, hay chính trị.... Sau đó chúng tôi phải tóm nội dung lại trong khoảng 5 đến 6 câu bằng tiếng Việt sao cho nổi bật nội dung của cuốn sách đó.

Nghe có vẻ dễ đấy nhưng thực tế không dễ tẹo nào, Có những quyển chúng tôi lật đi lật lại đến vài tuần hoặc phải nhờ những người có nghiệp vụ chuyên môn mới dám đặt bút viết. Tiếng nước ngoài mà! lại là sách chuyên ngành nữa. Bù lại có những quyển cầm lên là có thể tóm được ngay nội dung của nó. Đặc biệt rất hiếm thể loại sách văn học. Thể loại này bên nhóm sách Việt thường gọi là “nạc thăn” vì không phải tóm tắt. Phân loại và định từ khoá cũng rất rõ ràng hầu như không phải mất nhiều thời gian vào những thể loại sách này.

Xong phần nội dung chúng tôi phải định từ khoá theo bảng từ khoá đã quy định của Thư Viện Quốc Gia. Sau đó phân loại xem quyển sách đó thuộc môn loại gì: kinh tế,

văn hoá, chính trị hay xã hội,...

Kết thúc xử lý một quyển sách phải qua những khâu như vậy đấy các bạn ạ. Sau đó chúng tôi đưa biểu cho bộ phận nhập máy cập nhật dữ liệu để độc giả có thể tra cứu và tìm được những quyển sách mà họ cần tìm.

Vậy đấy. Đó là công việc của phòng phân loại Biên mục chúng tôi. Sách xử lý xong chúng tôi giao trả kho (do phòng Bảo quản chịu trách nhiệm). ở đó phòng Bảo quản sẽ tiếp tục xử lý các khâu tiếp theo như dán nhãn, dán chỉ từ... lúc đó quy trình xử lý sách mới được hoàn thiện và giao cho phòng đọc phục vụ bạn đọc.

Đọc đến đây chắc hẳn bạn cũng đã hiểu rằng có được cuốn sách trên tay những cán bộ Thư viện chúng tôi cũng phải nỗ lực rất nhiều trong quá trình xử lý để bạn có thể có nó trong tay một cách nhanh nhất và hữu ích nhất với bạn.

Và... một điều nữa rằng... nghề thư viện không hẳn chỉ ngồi một chỗ cho mượn sách nữa phải không? Công việc của chúng tôi là thế đấy và chúng tôi yêu nó vì chúng tôi đã làm cầu nối mang tri thức của nhân loại đến cho các bạn, cho mọi người.

NGHỀ THƯ VIỆN

Vân Anh

Vợ và... dự báo thời tiết

- Chồng đi làm về đúng giờ, lương còn nguyên vẹn: Ngày nắng, đêm không mưa, gió nhẹ
- Chồng về muộn, vợ chờ cơm: Áp thấp hình thành
- Chồng về muộn mà không báo trước: Áp thấp nhiệt đới mạnh dần thành bão
- Vợ thấy chồng chải chuốt khác thường: Tin bão khẩn cấp
- Vợ thấy chồng "phôn" úp mở: Gió mạnh dần
- Vợ thấy vết son trên áo chồng: Gió mạnh cấp 12 kèm theo mưa lớn
- Bữa cơm tối có "đĩa bay": Hậu quả của bão lụt

LỊCH SỬ THƯ VIỆN QUỐC GIA THỤY SĨ

Dương Hương Giang

Thư viện Quốc gia Thụy Sĩ được hình thành cách đây hơn một trăm năm. Sau đây là những mốc quan trọng đánh dấu quá trình phát triển của thư viện:

1800 Thành lập ở nước Cộng hoà Thụy Sĩ một thư viện quốc gia mang tính chất bách khoa

1894 Hội đồng các bang và Hội đồng Quốc gia Thụy Sĩ ủng hộ cho việc thành lập Thư viện Quốc gia Thụy Sĩ.

1895 TVQG Thụy Sĩ đi vào hoạt động. Trụ sở đầu tiên, tại số 7 Christoffelgasse (Berne), là 1 căn hộ gồm 4 phòng, không có điện và điện thoại.

1899 TVQG Thụy Sĩ chuyển địa điểm (ngày nay là trụ sở của Cục Lưu trữ Liên bang) và 4 năm sau ngày thành lập, thư viện bắt đầu mở cửa phục vụ công chúng.

1901 TVQG xuất bản bộ Thư mục quốc gia, danh mục của tất cả các ấn phẩm của Thụy Sĩ.

1911 Ban hành Luật Liên bang qui định về TVQG Thụy Sĩ.

1915 TVQG vẫn chưa nhận được nhận lưu chiếu, vì thế Thư viện ký kết một thoả thuận với các nhà xuất bản Thụy Sĩ. Thoả thuận này đảm bảo cho thư viện được nhận một bản của tất cả các xuất bản phẩm của các nhà xuất bản trong nước.

1928 Thành lập danh mục tập hợp của thư viện.

1931 Thư viện Quốc gia Thụy Sĩ chuyển tới 15 Hallwylstrasse, Berne.

1961 Thoả thuận ký năm 1915 giữa TVQG và Công ty Sách và Xuất bản Thụy Sĩ đảm bảo cho thư viện được nhận miễn phí mỗi tác phẩm xuất bản tại Thụy Sĩ.

1989 TVQG sát nhập vào Phòng Văn hoá Liên bang

1991 Khánh thành Phòng Lưu trữ tác phẩm văn học Thụy Sĩ, theo sáng kiến của Friedrich Durrenmatt.

1992 Nghị viện thông qua một đạo luật mới về Thư viện Quốc gia Thụy Sĩ, thổi một luồng gió mới cho TVQG và kéo theo toàn bộ việc tổ chức lại thư viện.

1993 Đưa vào hoạt động danh mục đầu tiên được tin học hoá với phần mềm quản lý thư viện VTLS.

1994 Mở cửa phục vụ công chúng bản danh mục tự động hoá của thư viện: Helveticat.

1995: Kỷ niệm 100 năm thành lập Thư viện Quốc gia Thụy Sĩ và khánh thành Trung tâm ISSN Thụy Sĩ. TVQG góp phần vào việc thành lập MEMORIAV, Hiệp hội bảo tồn các tài liệu nghe nhìn Thụy Sĩ.

1996 Nghị viện tán thành việc tân trang toà nhà chính trong thời gian từ 1998 đến 2000.

1997 Khánh thành các kho hầm

1998 Hội đồng Liên bang chấp nhận Sắc lệnh về TVQG.

2001 Sau khi đã được đổi mới và mở rộng đáng kể, TVQG phục hồi các cơ sở và khánh thành các phòng ban, thiết bị và dịch vụ mới.

2002 Chuyển danh mục điện tử sang phần mềm quản lý thư viện Virtua.

Khúc mùa thu

Hồng Thanh Quang

Vẫn biết ta giờ không trẻ nữa
Sao thương ai ở mãi cung Hằng
Lời nguyện cũ trên đầu như nguyệt quế
Đâu chịu nhòa khi tới giữa mùa trăng.

Tôi đã yêu như chết là hạnh phúc
Tôi đã quên mình chỉ để nghĩ về em
Người đàn bà giấu đêm vào trong tóc
Còn điều chi anh mãi miết đi tìm.

Tôi đã đến cùng em và tôi biết
Em cũng là như mọi người thôi
Nhưng chưa hết cuộc yêu, tôi đã hiểu
Em ám ảnh tôi trọn một kiếp người.

Ngay cả nếu âm thầm em hóa đá
Bầu trời lặng yên cũng đã vỡ rồi
Mệnh mông quá, khoảng trống này ai lấp
Khi thanh âm cũng bắt lực như lời.

Sẽ chỉ còn quần Thu thuở ấy
Mãi cô đơn vầng vạc giữa trời
Người đàn bà giấu đêm vào trong tóc
Em tìm gì khi thất vọng về tôi?

Thác Đa

một ngày đáng nhớ!

Vân Anh

Đến hẹn lại lên. Sau một hồi bận bịu với công việc chuyên môn mãi vẫn chưa thực hiện được thì hôm nay Đoàn thanh niên chúng tôi ai nấy đều hồ hởi chuẩn bị cho một chuyến dã ngoại đầy lý thú.

Năm nay chúng tôi quyết định cùng nhau leo núi. Và Thác Đa là nơi mà chúng tôi lựa chọn vì ở đây phong cảnh hữu tình có cả núi, cả nước và chắc chắn rằng đây sẽ là nơi lý tưởng cho những đoàn viên thanh niên chúng tôi giao lưu và sinh hoạt.

6h25'

Tất cả đã tập trung đầy đủ tại cổng Thư viện Quốc gia. Sự phấn chấn và hồ hởi hiện rõ trên khuôn mặt mỗi đoàn viên. Lâu lắm rồi mới có một buổi sinh hoạt tập thể như vậy mà.

6h30'

Mọi người đã ổn định chỗ ngồi. Xe bắt đầu chuyển bánh. Chỉ hai tiếng nữa thôi chúng tôi sẽ có mặt ở đó – nơi mà có cây đa 1000 năm tuổi, có lẽ thế nên người ta gọi là Thác Đa???

6h35 đến 8h

Trong những phút đầu có lẽ mỗi người có những cảm xúc và suy nghĩ riêng về Thác Đa nên ai nấy đều im lặng thả hồn theo những suy nghĩ của mình. Đi đến đường Láng Hoà Lạc không khí bắt đầu nóng lên một chút. Mở đầu là bạn gái của một bạn phòng đọc cùng bạn Giang (NC) đã khéo léo đưa chúng tôi từ những trò chơi thú vị này đến những cuộc thi thú vị khác. Tất cả chúng tôi đầy hồ hởi và vui vẻ tham gia vào những trò chơi đó và phần thưởng là những nụ cười với những tràng pháo tay liên tiếp kéo dài.

8h15'

Xe chúng tôi đã đến Thác Đa. Cả đoàn ùa xuống, người xách túi, người bê thùng, ai nấy đều hăng hái, tích cực góp sức mình cho buổi dã ngoại.

8h30'

Đặt ăn xong, chúng tôi bắt đầu cuộc hành trình và hẹn nhau 12h sẽ quay lại ăn trưa.

Quả mọi người nói không sai. Phong cảnh ở đây rất đẹp, chúng tôi như lạc vào rừng cây đầy kỳ bí với những thác nước tuyệt đẹp. Tuy nhiên, có bàn tay chăm sóc của con người phong cảnh ở đây dường như đẹp hơn lên rất nhiều.

Đang leo, ai đó bảo đâu thác có cây đa 1000 năm tuổi, ai mà lên được đến đó chỉ cần sờ vào thân cây thôi sẽ thọ được 100 tuổi đấy. Vậy là lại ồ lên “Phải đi chứ!” Thọ thế cơ mà!

Đi được nửa đường, trời thì nắng, chân thì mỏi mà sắp đến giờ ăn trưa rồi. Đây mới chính là dịp thử sức cho những ai muốn trường thọ (100 tuổi cơ đấy). Hăng hái dẫn đầu là tôi và Trang (BQ) quyết định phải tiêu hết tiền vé. Những 30.000đ cơ mà. Ai lại bỏ giờ giữa đường bao giờ, hoang thế.....

Đi được một quãng chúng tôi đã có thêm hai đồng minh phòng Báo. Vậy là bốn chúng tôi quyết định xung phong đầu đàn thẳng tiến đến đỉnh thác. Đang phấn chấn tiêu nốt tiền vé còn lại thì... ối.. một chú vắt đã bám chặt vào chân tôi, và... thật kinh khủng quá, chưa bao giờ tôi bị một sinh vật lạ bám vào mình lý lợm và ghê đến vậy. Nhưng không vì thế mà tôi nản chí. Mỗi người chúng tôi sắm cho mình một cây gậy vừa để chống, lấy thêm sức, vừa để... giết vắt. Vừa đi vừa chuyện, vừa khuyến khích để cả bốn chúng tôi đừng ai bỏ cuộc vì chúng tôi cũng đã thấy thấm mệt rồi. Chưa bao giờ chân lại muốn lìa ra khỏi thân chúng tôi như lúc này, nó trùng xuống, mỏi đã ra và không thể nào cất bước nổi. Xa xa lại nghe thấy những tiếng hét thất thanh như ai đó lại vừa phát hiện ra một chú vắt bám vào chân họ vậy.

500m – 400m – 250m – 100m ... khoảng cách được rút ngắn lại dần. Bằng sức lực và những lời động viên cuối cùng chúng tôi cũng đã là người đầu tiên của đoàn đặt chân tới đỉnh thác – nơi cây đa 1000 năm tuổi đang lừng lững trước mặt. Một ý nghĩ tham lam chợt loé lên: Sao mình không chạm tay vào thân cây hai lần để sống được đến 200 tuổi nhỉ????

12h

Chúng tôi bắt đầu ăn trưa. Bữa ăn hôm nay mới sang làm sao! Nào thịt lợn rừng, nào thịt gà rừng, thịt lợn nhà, măng rừng... toàn đặc sản cả đấy. Không hiểu đặc sản rừng núi ở đây ngon hay vì chúng tôi leo thác tích cực quá nên khi bỏ đĩa xuống cũng là lúc mâm cơm của chúng tôi chẳng còn gì nữa. Thanh niên mà. Thế mới không lãng phí chứ!

Vừa ăn chúng tôi vừa tham gia vào sân khấu âm nhạc và Thư viện Quốc gia đã hoàn toàn chủ động giành sân khấu về cho mình với những tràng pháo tay liên tiếp của các đoàn bạn bên cạnh.

1h

Mọi người tùy nghi di tản, nghỉ ngơi và chiều tự do bơi lội hay đi chợ quê tùy ý.

4h

Cả đoàn tập trung điểm danh có mặt đầy đủ và chuẩn bị lên xe về nhà. Kết thúc chuyến dã ngoại đầy ý nghĩa và vui vẻ. Hy vọng rằng năm sau chúng ta ... lại thế!!!

Điều

không

thể

mất

Thùy Dung

Hắn bước vào căn phòng sực nức mùi sơn dầu, thản nhiên như không có gì. Đây không phải là lần đầu tiên hắn đến nơi này, nên cảm giác quen thuộc đã choán hết đầu óc hắn. Và tự bao giờ hắn cũng không còn biết đến sự hiện hữu của thứ mùi nồng đậm mà ban đầu hắn đã không tài nào chịu nổi. Phi đã đi đâu rồi, chắc lại chạy ra chợ vợ quàng mấy thứ để đến trưa khỏi phải nhắc móng dậu trong khi đang hứng vế. Trên chiếc ghế tựa, nơi Phi thường ngồi uống cà phê một mình mỗi đêm, vát hờ hững tấm áo hắn mua cho cô từ dạo 20-10. Màu áo có hơi ngả bạc, nhưng trông vẫn còn đẹp, hắn cảm thấy hài lòng vì con mắt thẩm mỹ của mình không đến nỗi tồi. Hắn còn nhớ rõ ánh mắt vui mừng hớn hở của Phi khi bóc món quà của hắn. Như trẻ con nhận được kẹo.

Đang mãi mê nhớ lại những kỷ niệm đã qua thì Phi ào về. Vẫn cái dáng tất tả và say mê, Phi khiến người ta lúng túng khi đoán tuổi cô. Phi ôm chầm lấy hắn, cười như nắc nẻ. Hắn quay lại hôn vào đôi môi nhỏ của cô và thì thầm “Có gì mà vui thế Bông, kể anh nghe nào?”. Phi vẫn cười, không tài nào nói được cho hắn nghe xem là có sự tình gì. Hắn cũng không mấy ngạc nhiên về điều này, vì Phi vẫn luôn thế, buồn vui thất thường, dễ rung động chỉ vì một điều rất nhỏ. Khi đã ngưng cười, Phi cũng chưa nói ngay cho hắn biết chuyện, cứ như là trêu tức, cứ như là muốn giữ một mình cho trọn vẹn. Kệ, rồi Phi cũng phải nói cho hắn nghe ngay thôi, cô không để được cái gì trong bụng quá nửa ngày.

Phi lôi trong mớ túi nilon bùng

nhưng một chiếc ví, màu nâu, da nhẵn mịn, không bóng, không chữ. Phi vốn thích những thứ như thế này, không cầu kỳ nhưng trông sang trọng. Cô chìa ra cho hắn, đôi mắt như chờ đợi một niềm hạnh phúc ủa ra từ hắn, rồi bảo nhỏ: “Ví của anh cũ lắm rồi còn gì”. Hắn cảm động, ôm chèoang lấy Phi, nhận thấy tình yêu trong mình dâng lên tột đỉnh. Yêu dẫu tràn về như vẫn thường thế mỗi khi Bông bé nhỏ của hắn đem lại cho hắn những bất ngờ dịu êm. Đáng đáp mong manh của cô gái hắn đang ghì chặt sao gần gũi quá! Hai người luôn muốn dành cho nhau những chăm chút dịu dàng như thế này, không cần gì lớn lao cả. Nắng nhảy nhót ngoài song, từng giọt, từng hạt tưới tẩm tâm hồn.

Phi mở lời tiếp: “Sáng nay thầy Bác phone cho em bảo bức tranh “Nhà xưa” được giải nhì cuộc thi vẽ tranh tại Bỉ. Không thể ngờ được. Dù có hy vọng nhưng em cũng không thể ngờ lại được giải nhì cơ đấy”. Hắn cười rất tươi, cùng Phi say sưa trong hạnh phúc, như thể niềm vui đó là của chính mình, cảm thấy cuộc sống dành cho mình nhiều quá! Nhưng sao thế, sau phút

mừng vui đó bỗng chùng xuống, bỗng buồn, bỗng thấy ngẹn lại, hắn ích kỷ vậy ư? Hắn thấy mình chột nhỏ bé trước người yêu và điên rồ nghĩ: “Có khi nào Bông trong lành của đời mình tuột khỏi tay mình không?” Người con gái hắn yêu tài hoa quá, trong khi hắn chỉ là anh thợ kỹ thuật với mức lương trung bình. Hắn biết Phi chẳng bao giờ nghĩ về điều đó, chẳng bao giờ so sánh hắn với gã Phú con nhà xếp bự vẫn hay ỉ oai điện đến mỗi ngày mặc dù biết Phi đã có nơi có chốn. Phi ghét đặc thằng cha ấy, cô bảo với hắn rằng: “Có cho vàng em cũng không thèm, anh của em là nhất”. Hắn yên ổn hơn khi nghe Phi nói thế, mặc dù đôi lúc vẫn lẩn quẩn lo lắng những lúc Phi đi dự các cuộc triển lãm lớn, các buổi tiệc tùng có sự góp mặt của những tay vẽ kỳ cựu. “Mà thôi, phải tin Phi, tin vào bản thân mình chứ”- hắn tự nhủ.

Sau những phút bên Phi yêu thương nồng nàn, hắn lại trở về với công việc tẻ nhạt của mình. Xí nghiệp lặng lẽ, đến và về mỗi sớm mỗi chiều. Công việc thường thường, làm nhiều cũng thế mà làm ít cũng chẳng chết ai. Hắn muốn làm việc gì đó tốt hơn để xứng đáng với Phi, hắn muốn dành cho Phi nhiều hơn, nhưng chẳng thể xoay sở gì được trong hoàn cảnh này. Đành chờ thời. Mỗi đêm đến Phi về, niềm vui ào ạt vẫn không thể khoả lấp những lo lắng trong lòng hắn. Tệ thật, con người sao cứ phải sống khổ thế? Chẳng bao giờ hài lòng với những gì mình có cả. Mẹ hắn làm ở một viện khoa học, nhưng chẳng chức quyền gì to tát, bà an tâm với vai trò một người vợ, người mẹ đảm. Ba hắn là cán bộ viện kiểm sát, chẳng bao giờ dám ăn của ai lấy một đồng. Gia đình hắn thanh sạch quá! Nhiều khi hắn cảm thấy sự thanh sạch này không cần thiết khi mà ngoài kia thiên hạ âm âm làm ăn và nhận hối lộ. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại hắn cũng phải cảm ơn môi trường gia đình hắn, cho hắn cách sống này thì hắn mới có Phi, có những yêu thương của cô gái tài hoa và tốt bụng này. Hắn hứa với lòng mình sẽ không để Phi khổ. Nhất định phải làm được gì cho xứng với Phi.

Chiều nay Hà Nội nắng quá, trời xanh chói mắt. Tháng sáu rồi còn gì, mưa nhiều, nắng lắm. Hắn nghĩ làm chiều nay, chẳng vì lý do gì cả. Hết việc thì nghĩ, ngồi ở xí nghiệp tán hươu tán vượn với mấy đứa cùng lứa đã ngán lắm rồi, ba cái chuyện trai gái nghe nhiều đâm nhàm. Mọi khi được nghỉ là hắn lao ngay đến căn phòng nhỏ của Phi. Phi luôn có ở đó, luôn nồng nhiệt với hắn và chăm lo cho hắn như một cậu bé con, hắn thấy yên ổn trong những khắc như vậy. Thế mà chiều nay hắn lại không muốn đến căn phòng ấy nữa. Không phải hắn chán, không phải trời nắng mà hắn thêm sợ mùi sơn dầu. Hắn thấy ngọt ngào vì áp lực công việc của một thằng đàn ông. Hắn không muốn lúc nào cũng chạy đến Phi, rồi chỉ có thể mua cho Phi những thứ nhỏ nhặt mà bảo đó là lãng mạn, mang đến cho Phi những bông hồng vàng mua ở đâu chợ. Hắn bỗng sợ sự lãng mạn đó, tất cả cũng chỉ nên dừng

(Xem tiếp trang 10)

lại ở một mức độ nào thời, ngôi ngắm hoa không thì liệu Phi còn yêu được hẳn mãi không. Hẳn bắt đầu nghĩ thế này khi đem qua nhận thấy trong mắt Phi một sự thất vọng vô tình. Phi khéo léo, tế nhị và không thực dụng. Nhưng sự an phận của hẳn đã làm cho cô buồn, dù Phi không nói ra nhưng hẳn cảm nhận được điều đó. Trong mắt Phi luôn ánh lên khát vọng mãnh liệt, cô muốn vượt ra khỏi mọi khuôn khổ, muốn đẩy mình lên đến tận cùng của sáng tạo và yêu thương, muốn ra đến tận cùng bể khơi chứ không chỉ tù đọng trong sông hồ lặng gió. Mà hẳn, mỗi ngày đến có mang được cho Phi cái gì mới đâu.

Trời nóng quá, hẳn đang đi qua căn nhà có giàn hoa mướp đáng quen thuộc, những bông hoa xinh xắn vàng tươi cũng không thể cho hẳn thấy vui lên chút nào. Hẳn muốn phá tung hết, muốn bỏ cái xí nghiệp có ông giám đốc bất tài kia, làm gì cũng được, miễn là sống khác đi, miễn là kiếm được nhiều tiền hơn, mang đến cho Phi một cái gì mới mẻ hơn. Những bóng người vội vã phóng qua, trong buổi chiều nóng nực, không ai có tâm trí đâu thả bộ như hẳn, mà hẳn cũng đâu có tâm trí thả bộ, hẳn còn mãi tính toán chuyện áo cơm.

Phi mặc một chiếc váy xanh lục nhạt. Dáng hình thon thả toát lên sự nền nã, thanh tao. Phi quàng tay qua cổ hẳn. Hẳn hạnh phúc, hẳn rùng mình. Trong người run lên một nỗi sợ hãi lạ kỳ. Sao lại thế? Hẳn thấy bất ngờ về chính hẳn, hẳn chẳng giống hẳn như trước chút nào, hẳn cố tìm lại cảm giác tự tin, nhưng hoàn toàn bất lực. Phi chẳng lại, nụ cười tắt trên môi. Ánh mắt cô dò hỏi và thẳng thốt, có cái gì như vỡ oà trong đôi mắt ấy. Có lẽ Phi đã chán nản, đã thấy nhạt nhẽo. Sự cố gắng của Phi được đáp trả bằng sự im lặng của hẳn mấy ngày nay đã khiến Phi thất vọng. Phi tế nhị quá! Giá cô cứ hét lên, cứ nổi khùng, bực tức, giận hờn, trách móc thì có khi hẳn lại thấy thoải mái và dễ thở hơn. Đàng này Phi cứ lảng lảng yêu chiều hẳn, cười như không có gì lo lắng, như không có gì đáng bận tâm trong khi cả hai đều cảm nhận rõ sự bối rối trong lòng nhau. Hẳn vẫn nghe người ta nói tình yêu cũng theo chu kỳ. Lúc nồng đượm, lúc nguội ra. Hẳn hy vọng đây chỉ là chu kỳ tụt dốc của tình yêu rồi hẳn lại sẽ phong độ như trước, vun xới cho tình yêu say mê như đã có. Mãi suy nghĩ lan man, hẳn quên cả tiếng Phi đang thì thầm bên tai. Phi bắt đầu giận, cô đứng dậy đi ra. Chiếc váy mỏng nhẹ lướt qua tay hẳn, buồn, hững hờ.

Đã năm ngày hẳn không qua Phi. Hẳn đang cố trốn chạy cái cảm giác bị ám ảnh bởi sự nhạt mờ ở con người mình. Nhưng càng thế này hẳn càng thấy không chịu nổi con người nhỏ bé bất tài trong hẳn, không chịu nổi cái cuộc sống xoàng xĩnh của hẳn bấy lâu. Nỗi nhớ dày vò, cào cấu hẳn, hẳn chỉ muốn ào đến để ôm chầm và hôn rồi rít lên đôi môi xinh xắn của Phi. Đàng yên đàng lành sao hẳn lại gây chuyện? Sao hẳn không ngủ yên trên hạnh phúc vốn đang êm đềm?

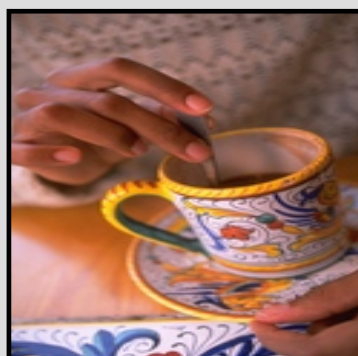
Vậy mà hẳn lại ngồi đây và suy nghĩ lảm nhảm. Hẳn đang định bụng theo thằng Bình “bạ” đi hàng chuyến. Thằng Bình giàu lên như điều gặp gió, lẽ nào hẳn không như vậy được? Và hẳn làm thật, bất chấp nét mặt u buồn của mẹ và ánh mắt bất lực của bố. “Mặc kệ, sống cho mình trước đã, có chết ai”.

Sau 3 tháng, hẳn trở thành con người khác. Bộ râu xồm xoàm. Đôi mắt thâm quầng vì những chuyến hàng đêm đầy âu lo. Những buổi chờ bạc đợi mảnh mới. Hẳn quá khác hẳn rồi. Xa quá những buổi hẹn hò, mất hết những ngày vội vã mong đợi gặp người yêu sau mỗi chiều tan ca. Chạnh lòng nghĩ về người con gái hẳn yêu tha thiết, hẳn đau đớn ứa nước mắt. Nhưng rồi lại chép miệng, đã qua thì cho qua luôn, Phi sẽ hạnh phúc hơn với một gã giàu sang nào đó. Hẳn tự an ủi và biện minh cho cái hành động tội tệ của mình để trốn chạy thực tại.

Hẳn có người để ý. Điều này thực sự không quá bất ngờ. Hẳn cũng là một thằng không đến nỗi nào về hình thức. Cô gái này, vóc dáng đẹp, nét mặt tươi tắn và sắc sảo. Duy có điều, ánh mắt có cái gì đó cứ lạnh lạnh, mà nếu nhìn kỹ còn thấy hơi ác. Về đẹp sắc sảo đó càng làm hẳn nhớ đến bóng dáng xưa, nét yếu điệu thanh tao, sự giản dị trong trắng của Phi vẫn trọn vẹn trong tim hẳn. Hẳn tặc lưỡi, yêu để quên. Nhưng chẳng cần phải tốn nhiều thời gian để chiêm nghiệm cái câu suy tưởng của nhạc sĩ họ Trịnh, hẳn đã ngộ ra ngay được. "Tưởng rằng đã có thể quên dễ dàng một cuộc tình nhưng hóa ra chẳng bao giờ quên được. Mượn cuộc tình này để xóa cuộc tình kia chỉ là một sự vá vấp trong tâm hồn. Những mảnh vá ấy chỉ đủ làm phẳng lặng một bên ngoài mà thôi". Hẳn bỏ cô gái mất lá dăm sắc lém. Mệt mỏi và bạc nhược.

Chuyến hàng mới, hối hả, lo sợ và phấp phỏng hy vọng. Vậy mà thua đau. Chuyện thường tình của những tên làm ăn ngoài vòng kiểm soát. Nhưng sao lần này hẳn thấy rã rời đến thế. Có cái gì đang đục khoét cơ thể, đầu óc hẳn. Trong người như có hàng trăm con sâu đang quấy đạp như muốn phá tan thành cái thân hình từ lâu đã không được chăm chút. Không thể chịu đựng thêm một giây nào nữa. Hẳn thêm khát được nhìn thấy đôi mắt trong veo vẫn hàng đêm ám ảnh hẳn. Hẳn thêm được trở về với những ngọt ngào, êm đềm. Liệu có còn chỗ cho hẳn trú ngụ trong ngôi nhà bé nhỏ kia không? Rồi trong hẳn trào lên niềm ân hận, mong mỗi đến chấy ruột gan sự trở về. Nhất định rồi, hẳn phải trở về, hẳn sẽ làm lại, sẽ bắt đầu cho một cuộc đời mới, dù cho tất cả đã không còn nguyên vẹn nữa, và rất có thể trong trái tim Phi, hẳn chỉ còn là dĩ vãng nhạt nhòa...

Đêm yên lặng, đêm của núi rừng âm u, cảm nhận rõ kiếp người mong manh, nhỏ bé. Cuộc đời ngắn lắm! Sao cứ phải sống như thế này? Hẳn thiếp đi trong những day dứt và niềm mong đợi, hy vọng đang lớn dần lên trong lòng. Hạnh phúc là thứ không thể để mất!

HAPPY BIRTHDAY TO YOU!

Hoàng Thị Thu Trang 01/9/1981

Đỗ Thị Ngọc Anh 02/09/1980

Dương Khánh Linh 04/9/1977

Trần Kim Oanh 05/9/1974

Trương Đỗ Ban 06/09/1979

Bùi Hữu Nam 29/9/1979

Phạm Thùy Dung 01/10/81

Lê Đức Thắng 03/10/77

Lê Thanh Hà 03/10/74

Lê Đăng Tâm 06/10/80

Vương Thị Yến Vân 14/10/80

Nguyễn Hồng Nhung 15/10/79

Nguyễn Đức Trung 16/10/84

Nguyễn Thị Oanh 20/10/79

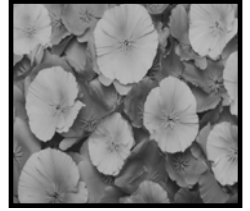
Phạm Xuân Hùng 22/10/79

Lê Minh Tuyết 25/10/81

Nguyễn Thái Loan 30/10/78

Con bướm

Một người nọ tìm thấy một cái kén của con bướm. Anh ta nhận thấy cái kén này bắt đầu được cắn rách, sâu bướm bắt đầu bò ra. Quan sát một hồi lâu, anh thấy con sâu bướm cố hết sức lách thân mình qua lỗ hổng mà không được. Rồi con sâu có vẻ rảnh hết sức mà không lọt ra nổi và nằm im như chịt thua.

Động lòng thương, người nọ muốn giúp con sâu bướm, anh ta lấy mũi kéo nhỏ cắt vết rách của cái kén để sâu bướm ta vượt ra ngoài dễ dàng. Sau khi sâu bướm ra khỏi kén, thì thân hình lớn ra nhưng đôi cánh thì lại nhỏ. Người nọ cố chờ xem con bướm có thể phát triển thêm ra không? Mong rằng đôi cánh kia có thể nở rộng thêm để đủ sức bay đi? Than ôi! Vô ích! Con bướm đã bị trọn đời tàn tật, lê lét với chiếc cánh nhỏ bé không thể bay đi được. Người nọ vì lòng thương mà hấp tấp làm hỏng cuộc đời con bướm. Anh không biết là luật tạo hóa bắt buộc con sâu bướm phải tự phấn đấu để vượt ra khỏi lỗ nhỏ của cái kén. Trong lúc phấn đấu đó, huyết mạch sẽ được luân lưu từ thân mình cho đến đôi cánh và sau khi vượt ra khỏi chiếc kén, bướm ta mới có đủ sức vươn đôi cánh lớn ra mà bay bổng.

o0o

Sức phấn đấu cũng rất cần thiết cho đời sống chúng ta vậy.

Nếu cuộc đời không có những trở ngại thì chúng ta sẽ bị bại liệt như con bướm kia. Chúng ta không có đủ sức để bay bổng. Trước những thăng trầm thế sự, chúng ta phải có đủ trí phấn đấu ngõ hầu vươn lên trong cuộc sống.

Chúng ta sẽ có sức dũng mãnh, vì cuộc đời có những trở ngại khiến chúng ta phải đấu tranh.

Chúng ta sẽ có trí tuệ, vì cuộc đời có những vấn đề nan giải khiến chúng ta phải giải quyết.

Chúng ta sẽ có can đảm, vì cuộc đời có những chông gai nguy hiểm khiến chúng ta phải vượt qua. Chúng ta sẽ có lòng từ bi, vì cuộc đời có những kẻ bất hạnh để cho chúng ta giúp đỡ.

Chúng ta sẽ có thịnh vượng, vì cuộc đời tạo ra những trí óc và bắp thịt khiến chúng ta phải vận dụng.

Bạn có nghĩ vậy không?

Đăng Tâm (st)